

# РЕШЕНИЕ

№ 4119

гр. София, 20.06.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,**  
в публично заседание на 27.03.2023 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Ива Кечева**

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **8207** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 17а, ал. 1 от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства.

Образувано е по жалба, подадена от Р. М., гражданин на Италия, чрез адв. И. Й. - Т., срещу отказ за издаване на удостоверение за постоянно пребиваване рег. № 5364р-16167/01.08.2022 г., издаден от директор на дирекция Миграция.

С жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност и неправилност на оспорения акт поради допуснати нарушения на процесуалните правила и противоречието му с материалния закон. Твърди се, че административният орган не е обсъдил всички относими доказателства, поради което е достигнал до неправилни правни изводи. Не е дал указания на жалбоподателя да представи доказателства във връзка с твърдението, че е пребивавал през по-голямата част от времето в страната. Изложени са доводи за неправилно тълкуване и приложение на материалния закон. Иска се от съда да отмени оспорения отказ и да присъди на жалбоподателя разноските по делото.

Ответникът – директор на дирекция Миграция, представляван от юрк. Т., изразява подробни аргументи за неоснователност на жалбата. Счита, че от приетите по делото доказателства се установява по несъмнен начин, че спрямо жалбоподателя не са налице предпоставките за предоставяне на право за продължително пребиваване по смисъла на чл. 16, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ. Претендира присъждане на юрисконсултско

възнаграждение и прави възражение за прекомерност на платеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, 3-ти състав, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Р. М., гражданин на Италия, е подал заявление вх. № 51066/11.05.2022 г. по описа на дирекция Миграция за издаване на удостоверение за постоянно пребиваване в България на гражданин на ЕС. Към заявлението са приложени: документ за платена държавна такса, копие на италиански паспорт, копие на удостоверение за пребиваване на картон носител, доказателства за наличие на постоянен адрес на територията на страната.

С писмо рег. № 536400-19105/13.05.2022 г. от зам.-директора на дирекция Миграция кандидатът е уведомен, че не е изпълнил изискването на чл. 16, ал. 1 от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства /ЗВПНРБГЕСЧТС/, тъй като не е пребивавал законно и непрекъснато в продължение на 5 години в България. Посочено е, че може да му бъде издадено удостоверение за продължително пребиваване на гражданин на ЕС в България след подаване на заявление по образец и подаване на съответните документи, или считано от м. 05.2018 г.

С електронно съобщение вх. № 00-19027/13.05.2022 г. упълномощеният представител на кандидата – адв. Й., е заявил, че подаденото заявление е по реда на чл. 16, ал. 1, т. 4 от ЗВПНРБГЕСЧТС - Р. М. е служител по трудов договор, самостоятелно заето лице в България в продължение на над 3 години, където е пребивавал и работил непрекъснато. Приложени са допълнителни документи, които съгласно изложеното в съобщението, не са приети от служителя на дирекция Миграция при подаване на заявление вх. № 51066/11.05.2022 г. Представени са следните документи: - договор за управление от 01.04.2019 г., с който „Хидра Груп“ ЕООД е възложило на Р. М., който е приел да управлява и представлява дружеството; - трудов договор № 6 от 15.11.2021 г., сключен между „Хидра Груп“ ЕООД и Р. М., в качеството му на управител; - удостоверения, издадени от „Хидра Груп“ ЕООД, за начислени трудови възнаграждения на Р. М..

С писмо рег. № 536400-23385/10.06.2022 г. от зам.-директора на дирекция Миграция Р. М. и пълномощникът му са уведомени, че за получаване на удостоверение за постоянно пребиваване в България на основание чл. 16, ал. 1, т. 4 от ЗВПНРБГЕСЧТС следва да бъдат представени следните документи: удостоверяващи, че лицето е било командировано в държава членка по време на отсъствията му от България, за периода, в който в продължение на три години е работило и пребивавало в страната; удостоверяващи, че работи в друга държава членка и доказателства, че се връща в България поне веднъж седмично.

С електронно съобщение вх. № 00-25385/21.06.2022 г. адв. Й. е представила в хода на административното производство заявление, в което е посочила, че в качеството на управител на „Хидра Груп“ ЕООД М. е бил многократно командирован в държави членки на ЕС, като броят на пътуванията му е изключително голям. В тази връзка е представена служебна бележка, издадена от „Хидра Груп“ ЕООД, в която са посочени дати на командироване на управителя на дружеството в Италия, в периода от 01.09.2020 г. до 18.02.2022 г. Отразено е, че списъкът на командироване е

неизчерпателен. В заявлението е посочено също, че през последните 3 години М. е живял непрекъснато в България, където е неговото обичайно местопребиваване и където е местно лице.

В хода на административното производство е изготвена справка за пътуванията на чуждия гражданин за периода 01.01.2017 г. – 11.05.2022 г.

Оспореният в настоящото производство отказ за издаване на удостоверение за постоянно пребиваване рег. № 5364р-16167/01.08.2022 г., издаден от директор на дирекция Миграция, е мотивиран с твърдения, че кандидатът не е представил в указания срок изискваните доказателства, че е работник или самостоятелно заето лице в друга държава-членка на ЕС и се е връщал поне веднъж седмично в България. Като се е позовал на справка в АИС на МВР относно регистрираните преминавания на чужденеца през ГКПП на България, ответният орган е приел, че същият е пребивавал на територията на страната както следва: през 2018 г. само 7 дни; през 2019 г. само 15 дни; през 2020 г. – по-малко от 3 месеца; през 2021 г. – по-малко от 7 месеца и през 2022 г. /до датата на подаване на заявлението/ - по-малко от 3 месеца. При тези данни е прието, че не е налице непрекъснатост на пребиваването. Същевременно не са представени доказателства лицето да е работник или самостоятелно заето лице в друга държава членка и че се е връщало веднъж седмично в България. Актът е връчен на жалбоподателя, чрез пълномощника му, на 12.08.2022 г.

От приетите по делото доказателства се установява, че на жалбоподателя е издадено удостоверение за продължително пребиваване в България на 15.01.2020 г. със срок на валидност до 15.01.2025 г.

В хода на настоящото производство от жалбоподателя са представени заповеди за командироването му от „Хидра Груп“ ЕООД на определени дати в периода от 01.09.2020 г. до 10.01.2022 г., като към всяка заповед са приложени доклад за извършената дейност и финансов отчет.

При така установените факти, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес и в законоустановения срок, поради което е процесуално допустима.

Административният акт е издаден от компетентен орган - директор на дирекция Миграция - МВР, съгласно чл. 16, ал. 7 от ЗВПНРБГЕСЧТС, в предписаната от закона форма и съдържа фактически и правни изводи съобразно изискването на чл. 17а от същия закон. В хода административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 16, ал. 1 от ЗВПНРБГЕСЧТС, гражданин на Европейския съюз или член на семейството му, който е гражданин на Европейския съюз, или член на семейството на български гражданин, който е гражданин на Европейския съюз и е упражнил правото си на свободно движение, получава удостоверение за постоянно пребиваване, ако законно е пребивавал непрекъснато в продължение на пет години в Република България или ако отговаря на едно от условията, регламентирани в т. 1 – т. 4 от нормата. Разпоредбата на чл. 16, ал. 1, т. 4 от ЗВПНРБГЕСЧТС, на основание която жалбоподателят е поискал предоставяне на постоянно пребиваване, предвижда като едно от алтернативно посочените условия лицето да е работник или е самостоятелно заето лице, което в продължение на три години непрекъснато е пребивавало и работило в Република България и работи като такова в друга държава членка, като запазва мястото си на пребиваване в Република България и се връща поне веднъж седмично в нея. В разглеждания случай от представените по делото доказателства се

установява, че жалбоподателят не отговаря на изискването на чл. 16, ал. 1 от ЗВПНРБГЕСЧТС.

От приетите по делото доказателства, в т.ч. от приложената справка за пътуванията на чуждия гражданин за периода 01.01.2017 г. – 11.05.2022 г., е видно, че същият не е пребивавал на територията на страната непрекъснато, в продължение на пет години преди подаване на заявлението в България. Правилно ответникът е установил, че през 2018 г. чуждият гражданин е пребивавал на територията на страната 5 дни, през 2019 г. -15 дни; през 2020 г. – по-малко от 3 месеца; през 2021 г. – по-малко от 7 месеца и през 2022 г. /до датата на подаване на заявлението/ - по-малко от 3 месеца. Следователно не е изпълнено изискването на чл. 16, ал. 1 от ЗВПНРБГЕСЧТС. Жалбоподателят не е пребивавал на територията на България в продължение на 5 години преди подаване на заявлението, доколкото същият е пребивавал в страната от 2018 г. Поради това, в случая не може да намери приложение разпоредбата на чл. 17 от ЗВПНРБГЕСЧТС, съгласно която временни отсъствия до шест месеца в рамките на една година, отсъствия с по-голяма продължителност за задължителна военна служба, едно отсъствие поради уважителни причини за срок не повече от дванадесет последователни месеца или командироване в друга държава не прекъсват срока на пребиваване по [чл. 16, ал. 1](#). В случая, с оглед обстоятелството, че М. пребивава на територията на страната считано от 2018 г., т.е. не повече от 4 години преди датата на заявлението, периодите на отсъствие от страната и причините за това са ирелевантни за правото му по чл. 16, ал. 1 от ЗВПНРБГЕСЧТС.

Както в хода на административното производство, така и пред съда, не са ангажирани доказателства за изпълнение на условията по чл. 16, ал. 1, т. 4 от ЗВПНРБГЕСЧТС. На първо място не е установено, че през последните три години Р. М. е пребивавал непрекъснато в Република България. На следващо място не са представени доказателства, а и не се твърди, че лицето работи като такова в друга държава членка, като и че се връща поне веднъж седмично в България. Липсата на която и да е от посочените предпоставки, предвидени кумулативно от закона, е основание да бъде отказано предоставяне на удостоверение за постоянно пребиваване.

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния и с процесуалния закон, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., съгласно чл. 37, ал. 1 ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София - град, 3-ти състав,

#### РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата, подадена от Р. М., гражданин на Италия, срещу отказ за издаване на удостоверение за постоянно пребиваване рег. № 5364р-16167/01.08.2022 г., издаден от директор на дирекция Миграция.

ОСЪЖДА Р. М., [дата на раждане], гражданин на Италия, ЛНЧ [ЕГН], да заплати на дирекция Миграция - МВР сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: